

Els diumenges es condueix pitjor

Adrià Salas, vocalista de La Pegatina, ens parla de com ser 'mainstream' sense perdre la personalitat

Adrià Salas | Xavier Mercadé

Ho deixaries tot per triomfar? Jo no, no ho faria. Però sempre he desitjat ser *mainstream*. No me n'amago. I sempre com a darrer pas, com a consecució, com a conseqüència. Com a evolució natural. Perquè sé que el *mainstream* no és sinònim de comoditat, ni molt menys.

La comoditat i l'estabilitat són drogues en voga. La comoditat, per als poders mediàctics (sí, mediàctics), resideix en etiquetar-ho tot. I tot s'homologa, tot s'unifica. I un cop està tot etiquetat, ja ens poden valorar com si fóssim el mateix, per igual. I després ens preguntaran: "En què us diferencieu de la resta?". La comoditat per a mi és no ser jutjat perquè sí. Una guerra d'aigua freda.

Al *mainstream* s'hi hauria d'arribar quan s'està preparat. Quan tens una posició estable. Quan saps que, per A o per B, és impossible fer-ho bé. Quan ets conscient que és el públic qui perd l'essència, que és el públic qui ja no és el d'abans. Que cada individu canvia a mesura que creix, i que amb els anys canvien els seus gustos musicals -i no musicals-. Haureu passat per èpoques de patxanga, d'electrònica, de modernor, de cantautors, de música molt comercial, de reivindicació o de fils ambientals. I ens fareu creure que som nosaltres els que hem canviat la música que fèiem. Que ara som més pop.

Jo ho veig així: quan la música *a priori* alternativa troba un so i unes estructures més radiofòniques -més pop-, desapareixen molts dels prejudicis que el públic tenia cap a aquell estil. Per al gran públic, deixem de ser els tristots infumables per passar a ser els *indies*. I deixarem de ser els *hippies* amb mocador palestí per fer música festiva o mestissatge. I deixarem de ser els *canis* del barri o els nous rics insofribles per ser els reis del trap. Si algú es cola a la ràdio

sense ser-ne un habitual, està obrint portes a la resta de companys.

Els relats, fins ara, han anat creant una anomenada síndrome del malentès general. I s'han format corrents de pensament injustos i desinformat. El pop és una escola de desenvolupament de la intuïció, del bon gust i de l'estètica. Un relat imposat, això sí. Però al pop també s'hi exposen les idees que ho canvien tot. Hi ha ciutats que han entès la seva essència quan han passat pel filtre del pop.

Voldria viure sense complexos, ni prejudicis, sense raons i sense dubtes, però no seria viure. Som addictes als vicis. Heus aquí les modes, per tapar les petites molèsties. No necessito que s'entengui el meu món, però els diumenges la gent condueix pitjor. Desviar l'atenció del jo al nosaltres.

Dit això, no sóc consumidor habitual de *mainstream*. Tendències? No gràcies. M'agrada personalitzar-me i customitzar-me. Protegir-me del que se'ns enduu. Coquetejar amb Babilònia però que no m'absorbeixi. Saber-me dins i fora a la vegada. Fer del focus una petita obsessió passatgera. Em mereixo aquesta capacitat, la d'entendre'm, la de reconeixe'm i la de veure'm des de fora. La de jugar amb foc sabent que no m'hi cremaré.

M'atrauen els engranatges culturals mundials. M'agradaria entendre tot el que té a veure amb el gust i les modes. Entendre-ho tot. Però aleshores tindria les fórmules. I tindria temptacions que no vull. Prefereixo un reconeixement local amb tota una vida artística plena de petits errors i provatures que no una robotització més. Si veus algú que fa cançons per vendre, s'ha equivocat de camí.